

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10592/2025
13.08.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јасмине Стаменковић, председника већа, Татјане Ђурица, Бранке Дражић, Јелице Бојанић Керкез и Драгане Бољевић, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Урош Митровић, адвокат у ..., против туженог ДОО „Агромиленијум“ Банатско Ново Село, чији је пуномоћник Ђорђе М. Николић, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 238/25 од 08.04.2025. године, у седници одржаној дана 13.08.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 238/25 од 08.04.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 238/25 од 08.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 2151/23 од 29.01.2025. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да на име накнаде штете тужиоцу исплати износ од 99.179,37 динара са законском затезном каматом почев од 29.01.2025. године, као дана пресуђења до коначне исплате и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 310.880,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Вишак тужбеног захтева у делу којим је тужилац тражио на досуђени износ главнице камату и за период од 04.10.2021. године па до 28.01.2025. године одбијен је.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 238/25 од 08.04.2025. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у побијаном усвајајућем делу, као и делу одлуке о трошковима поступка, а одбијен је и као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Правноснажном другостепеном пресудом обавезан је тужени да тужиоцу накнади износ од 99.179,37 динара са законском затезном каматом почев од 29.01.2025. године, као дана пресуђења до коначне исплате, а по основу штете коју је проузроковао тужиоцу за вредност обраног кукуруза са парцеле катастарски број .. КО Банатско Ново Село, коју је тужилац као купац обрађивао почев од 02.03.2012. године. Тужени је власник суседних парцела .. и .. које је током 2021. године издао у закуп ББ, који је заједно са ВВ исте обрађивао и који су по налогу туженог, а након померања граница од стране вештака геодетске струке, обрали кукуруз који је припадао тужиоцу. Одлука је заснована на примени материјалног права и то одредби члана 154, 155, 158, 185 и 189. Закона о облигационим односима.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови који проишле од одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Посебна ревизија служи као изузетно правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде, те сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног ширег интереса, а које се може подвести под један од основа из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Указивање на погрешну примену материјалног права није довољно да би се о ревизији одлучивало као о посебној. Наводима ревидента у претежном делу побија се чињенично стање (да тужени није дао одобрење закупцима да оберу кукуруз) и примена правила о терету доказивања што није основ за изјављивање посебне ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 31.12.2021. године, а вредност предмета спора је 99.179,37 динара.

Према члану 468. став 1. ЗПП, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности, ревизија туженог није дозвољена, у смислу члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасмина Стаменковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**